Nr. 42

SJORS van de Rebellenclub

17 oktober 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

De VROLŸKE FAMILIE

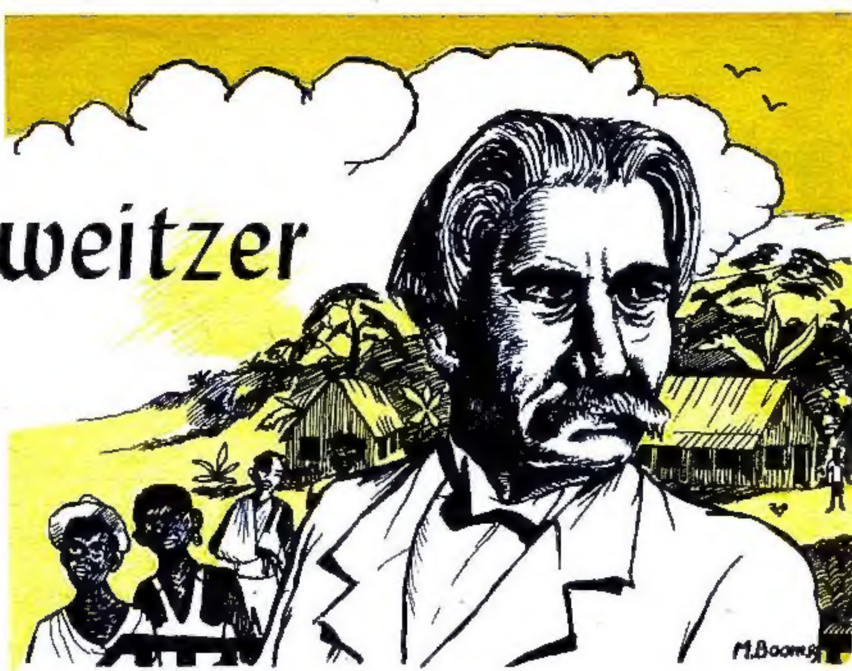

Laag begonnen,

hoog geklommen

Albert Schweitzer

Toen Albert Schweitzer dertig jaar was, stond hij, daarvan was ieder overtuigd, aan het begin van een prachtige, veelbelovende loopbaan. Men verklaarde hem dan ook openlijk voor dwaas, dat hij op die leeftijd nog geneeskunde ging studeren met het doel de bevolking in donker Afrika te helpen en haar leed en verdriet te verzachten. Maar Albert Schweitzer ging zijn eigen weg, omdat hij zich tot deze taak voelde geroepen. Hij offerde er roem en rijkdom voor op, maar kreeg er de onsterfelijke dankbaarheid der lijdende mensen door.

Hij werd op 14 januari 1875 in Kaysersberg in de Elzas geboren. Zijn vader was dominee. Al heel jong trok hij zich het lot van anderen aan. Zo weigerde hij bijvoorbeeld een overjas en handschoenen te dragen, omdat andere kinderen het ook zonder moesten stellen. Een andere keer gaf hij zijn schoenen weg aan een jongen die op blote voeten liep. Hij had grote eerbied voor alles wat leefde. Hij was ook muzikaal en reeds op negenjarige leeftijd verving hij in de kerk de organist, die ziek was geworden.

Albert Schweitzer was een eersteklas kwajongen, op de lagere school waren zijn rapporten zeer slecht. Op het gymnasium was hij echter een der beste leerlingen. Op achttienjarige leeftijd werd hij student aan de universiteit van Straatsburg en in 1905 deed hij examen als predikant en werd hij doctor in de wijsbegeerte. Albert Schweitzer wist desondanks nog niet hoe hij zijn leven zou inrichten, want hij had het gevoel dat hij de mensheid nog op andere wijze moest dienen dan als geleerde. Nadat hij in een zendingsblad een noodkreet had gelezen over het grote tekort aan artsen in de Belgische Kongo, wist hij plotseling wat hem te doen stond. Hij liet zich opnieuw aan de universiteit inschrijven, nu om medicijnen te studeren.

Acht jaar lang werkte Albert Schweitzer als een bezetene. Terwijl hij voor arts studeerde, was hij predikant aan de St. Nicolaïkerk in Straatsburg en hoogleraar aan de universiteit. Daarnaast werkte hij nog regelmatig mee aan concerten, want Albert Schweitzer had zich inmiddels ook nog tot een groot organist ontwikkeld.

In 1913 was hij klaar met zijn studie in de geneeskunde. Nadat hij in het huwelijk was getreden, vertrok hij nog datzelfde jaar als arts naar Lambarene, een kleine Franse missiepost aan de Ogowerivier in Frans-Equatoriaal-Afrika.

Nauwelijks waren hij en zijn vrouw daar gearriveerd of de eerste patiënten meldden zich. Zijn eerste operatie voerde hij in een kippenhok uit. Van heinde en verre stroomden de patiënten toe, soms zelfs over afstanden van honderden kilometers.

Buiten zijn werk als dokter metselde en timmerde hij om verblijven voor de zieken in te richten. Bovendien vond hij de tijd om zich aan zijn geliefde orgelspel te wijden en boeken te schrijven.

In 1917 werd hij gedwongen naar Europa terug te keren. Toen hij na de eerste wereldoorlog in Lambarene terugkwam, kon hij van voren af aan beginnen, want alles wat hij had opgebouwd, was vervallen en verwaarloosd. Maar hij was er de man niet naar om bij de pakken te gaan neerzitten. Met hernieuwde ijver toog hij aan het werk. Al zijn krachten en gaven zette hij in voor de bestrijding van de ziekten onder de inheemse bevolking die hem „De Grote Dokter" ging noemen.

Het goede voorbeeld van Albert Schweitzer deed goed volgen, jonge dokters en verpleegsters verbonden zich aan zijn ziekenhuis om hem bij zijn prachtige en barmhartige taak bij te staan.

Daardoor werd Albert Schweitzer in staat gesteld om zo nu en dan Lambarene te verlaten, niet alleen om van een welverdiende vakantie te genieten, maar tevens om in Europa lezingen en concerten te geven. Met het daarmee ingezamelde geld kon hij zijn werk in Afrika voortzetten.

In 1933 werd hem de Nobelprijs voor de vrede toegekend; hij besteedde het geld onmiddellijk voor de bouw van een ziekenhuis. Ruim vijfenveertig jaar verricht hij nu in het hartje van Afrika zijn zegenrijk en menslievend werk. De bevolking draagt hem op handen en zijn medewerkers vereren hem. Over de gehele wereld is zijn naam een voorbeeld geworden en wordt er met de grootste eerbied over hem gesproken. Albert Schweitzer is een wereldberoemdheid geworden, zonder dit zelf te hebben gezocht.

HET GEHEIMZINNIGE MEER

DIE AARDMANNETJES HUIZEN IN HET PARK WAAR U TERECHT BENT GEKOMEN; ZE BEHEKSEN DAAR ALLES.

MAAR GOED DAT U ER NIET LANG BENT GEBLEVEN. ANDERS WAS U VAST IETS OVERKOMEN!

IK MOET ER NIET AAN DENKEN!

KLOK!

WAT EEN SPROOKJE! HOE WEET MEN EIGENLIJK DAT DIE... EH... AARDMANNETJES ER ZIJN?

HET PARK STAAT AL LANG TE KOOP EN ER IS EEN OVERVLOED AAN VRUCHTEN, PADDESTOELEN EN KRUIDEN TE VINDEN.

IEDEREEN UIT HET DORP GING ER WELEENS WAT PLUKKEN, MAAR OP EEN DAG GING BOER AUGUST ERHEEN...

LAAT IK VANDAAG EENS BIJ DE VIJVER KIJKEN, ZOVER KOMT MEN NOOIT...

TJONGE, WAT STAAN ER HIER VEEL.

MORGEN NOG EEN ZAK VOL!

KRRRAK! ?

ZEKER NOG IEMAND UIT HET DORP. IK ZAL HEM LATEN SCHRIKKEN.

VOLGENDE WEEK:

Het meer in het park

Brabo

DE WAGEN-MENNER

NA EEN SNELLE ACHTERVOLGING SLAAGDE BRABO ERIN VLAK BIJ HET LOSGEBROKEN PAARD TE KOMEN.

TOEN HIJ OP HET PAARD SPRONG, VERZETTE HET DIER ZICH MET ALLE GEWELD.
KALM, LICHTPIJL. KALM NOU TOCH!

NA VERLOOP VAN TIJD RAAKTE HET DIER EINDELIJK VERMOEID EN LIET HET ZICH GEWILLIG TERUGBRENGEN NAAR DE STALLEN.
DAAR ZIJN DE ANDERE PAARDEN. DE OEFENWEDSTRIJD IS AL AFGELOPEN!

LATER HIELP ELDA MET HET SCHOONMAKEN VAN HET MET MODDER BESMEURDE DIER.
LICHTPIJL HEEFT NOG NOOIT MAAR DE GERINGSTE LAST VEROORZAAKT. EN NOU!...
HIJ IS NU WEER KALM, BRABO!

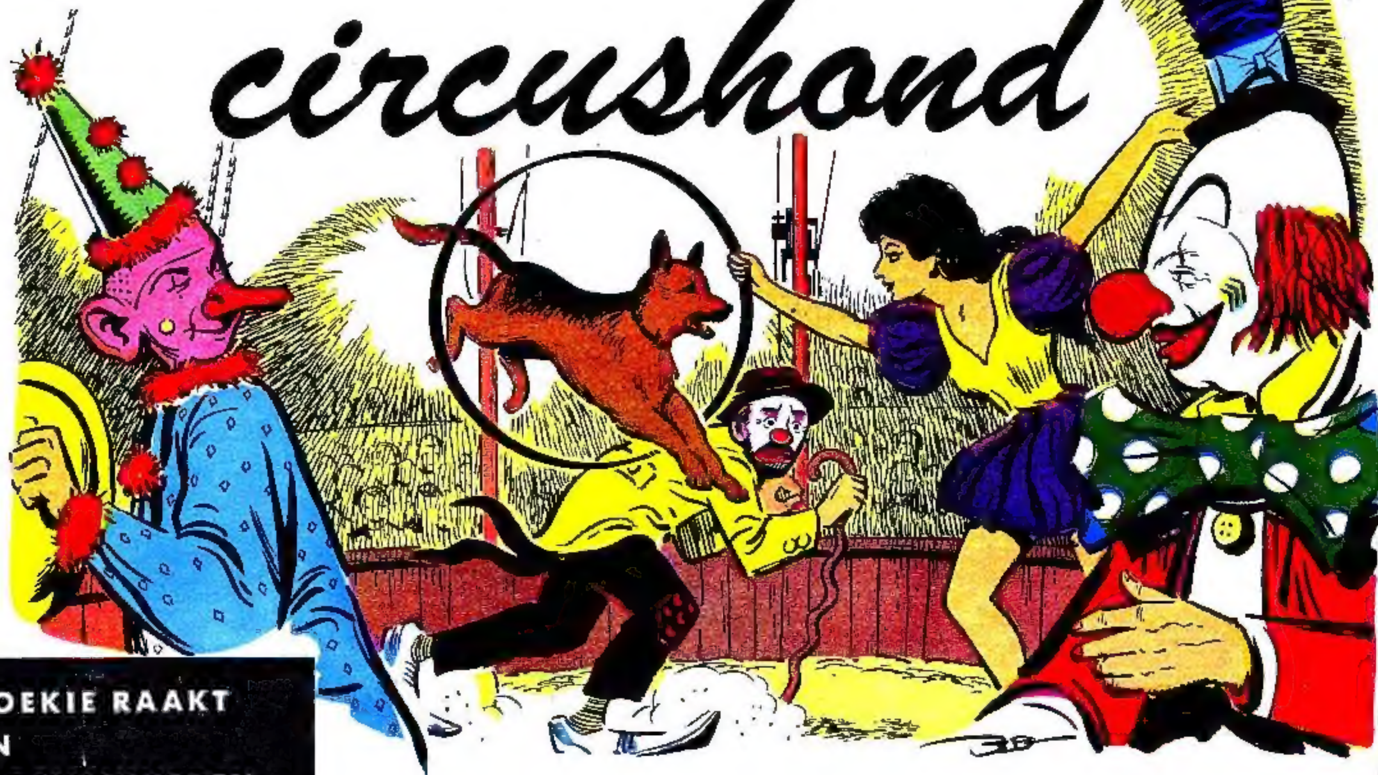

PLOTSELING KEEK BRABO VERBAASD NAAR DE LAP, DIE HIJ IN ZIJN HAND HAD.
DE LAP WAARMEE IK ZIJN HOOFD HEB AFGEVEEGD, IS HELEMAAL WIT!
BRABO! KIJK HIER EENS!

EEN ZWARTE VLEK, DIE MET IETS WITS IS WEGGEWERKT. HET IS LICHTPIJL NIET!
MAAR WAAR KAN LICHTPIJL DAN ZIJN?

BRABO, WIE KAN DAT GEDAAN HEBBEN?
IK GELOOF DAT IK HET WEET. DAAR STAAT WULVA MET EEN VREEMDELING TE PRATEN.

HELP ME OP DE MUUR TE KLIMMEN. MISSCHIEN KOM IK ER GAUW ACHTER WAT ER MET LICHTPIJL GEBEURD IS!

Loekie de circushond

LOEKIE RAAKT IN MOEILIJKHEDEN I

Loekie was een geduldige hond, maar ze konden ook te veel van hem eisen! Polly, zijn bazin, moest niet denken dat hij hetzelfde kunstje nu nóg eens ging doen. Hij had het al vier keer geoefend en hij vond dat hij het nu heel aardig kon.

„Maar, Loek!" riep Polly verbaasd uit. „Vooruit! Op!"

„Hij wil niet," zei Kuko de clown grinnikend. „En hij heeft gelijk ook."

„Maar ik wil oom Jaap het nieuwe nummer laten zien," antwoordde Polly.

Oom Jaap, de directeur van het beroemde Milsoncircus, stapte op dat moment net de arena binnen.

„Hallo, Polly!" riep hij opgewekt. „Is je vriend Loekie moe?"

„Loekie staakt," antwoordde Kuko.

Polly schudde haar hoofd. „O nee, hoor. Kom, Loekie! Op!" Ze keek hem gebiedend aan en Loekie moest nu wel gehoorzamen. Hij liep op zijn bazin af.

Het was een nieuw nummer dat Polly en Kuko samen hadden uitgedacht. Loekie moest — zoals hij al zo vaak gedaan had — door een hoepel springen, maar op het moment dat hij de sprong wilde nemen, zou Kuko hem in de weg lopen. Loekie moest dan doorrennen, op Kuko's schouder springen en vandaar een zweefduik maken door de hoepel, die Polly in de hoogte hield.

Alles ging prima. Loekie begon te rennen en Kuko slenterde zo onschuldig voor hem langs, dat zelfs de directeur erin vloog. Oom Jaap schrok zich een hoedje.

„Kijk uit, Kuko!" schreeuwde hij.

„Eh. . . wat is er, baas?" vroeg Kuko onnozel, alsòf hij niet in de gaten had dat Loekie in volle vaart op hem afstormde.

„Kijk uit waar je loopt, Kuko!"

Precies op het juiste moment bukte Kuko zich een beetje. Loekie belandde met een prachtige sprong op zijn schouders, zette zich af en dook door de hoepel, die Polly boven haar hoofd hield.

De directeur trok zijn wenkbrauwen op en Polly lachte trots. „U bent erin gevlogen, oom," zei ze.

„Eh. . . tja, wat zal ik ervan zeggen," antwoordde de baas. Hij ging er prat op, dat hij zich nooit door een circustruc liet foppen en als dat dan toch een enkel keertje gebeurde, wilde hij het niet toegeven.

Oom Jaap stond nog steeds naar woorden te zoeken, toen zijn aandacht werd getrokken door rumoer bij de ingang van het circus. Twee bedienden stonden druk gebarend te praten met een vrouw, die probeerde hen opzij te duwen en door te lopen.

„Die hond daar! Dat is hem!" schreeuwde de vrouw. „Ik wens de directeur te spreken. Waar is de directeur?"

Loekie gromde, maar Polly greep hem stevig vast, terwijl oom Jaap naar de uitgang liep.

„Wat is er aan de hand, mevrouw?" vroeg hij.

Het gezicht van de vrouw was vuurrood van verontwaardiging.

„Ah! Dus u bent de baas hier!" zei ze en op Loekie wijzend voegde ze eraan toe: „Is die hond van u?"

„Eh. . . ik ben de baas, ja," antwoordde oom Jaap. „En die hond is van mijn nichtje. Hoezo?"

„Dat zal ik u vertellen," antwoordde de vrouw nijdig. Ze sloeg haar armen over elkaar. „Ik breng die hond aan bij de politie."

„Bij de politie?" riep Polly verschrikt uit. „Wat bedoelt u?"

„Hij heeft mijn zoontje aangevallen in de stad!"

„Wat?" Polly's stem klonk ongelovig. „Wanneer?"

„Twintig minuten geleden," antwoordde de vrouw.

Polly glimlachte. Loekie was al bijna een uur in de arena van het circus en er waren verscheidene mensen die dat konden bewijzen. Ze legde het de vrouw uit, maar ze weigerde het te geloven en daarom besloot oom Jaap de politie erover op te bellen. Tot zijn verbazing zei de inspecteur van het hoofdbureau, dat hij de hond maar even naar het bureau moest brengen.

Toen hij terugkwam bij Polly, was de vrouw verdwenen.

„Dan zullen we maar meteen gaan," zei Polly. „Ik denk, dat het jongetje is gebeten door een hond, die op Loekie lijkt."

Oom Jaap maakte zich niet bezorgd over het geval. Hij had verscheidene getuigen die konden bewijzen dat Loekie het laatste uur in de piste van het circus geweest was. En bovendien herinnerde hij zich, dat er een journalist op bezoek was geweest om een foto van Loekie te maken. Die zouden ze in ieder geval geloven.

De inspecteur van het hoofdbureau was het met oom Jaap eens.

„Het zoontje van die mevrouw moet door een andere hond gebeten zijn," zei hij. „En ik zal mijn best doen om die hond te vinden."

„Maar als dat zo is, kan het best een soort komplot tegen Loekie zijn," zei Polly bezorgd. „Het is best mogelijk dat iemand een andere hond voor Loekie wil laten doorgaan."

Een man die met zijn handen in de zak in de buurt stond, knikte. „Dat zou inderdaad best kunnen," mompelde hij.

Loekie draaide snel zijn kop om en keek de man aan. Hij zette zich schrap. Loekie had een uitstekende opleiding tot politiehond gehad en hij voelde dadelijk wanneer oneerlijke en onbetrouwbare mensen zich een beetje vreemd gedroegen. Ze verraadden zich door hun manier van doen. En Loekie herkende in deze man onmiddellijk een misdadiger.

De inspecteur van politie had het ook niet erg op de man begrepen.

„Wat weet jij daarvan?" vroeg hij.

„Nou, kalm maar, inspecteur," antwoordde de ander brutaal grinnikend. „Omdat ik nou toevallig pas uit de gevangenis ontslagen ben, hoef ik nog niet dom te zijn."

Loekie trok aan Polly's hand; hij had een blik in zijn ogen, die zoveel wilde zeggen als: „Laten we hier weggaan!" Ze bevonden zich in slecht gezelschap en hij vond het maar niets, dat Polly iets met zulke mensen te maken had.

Drie uur later — vlak na de middagvoorstelling — ontdekte Loekie het geheim van de vreemde geschiedenis. Hij was uitgelaten om een kwartiertje vrij te kunnen rennen in het bos achter het circus en toen hij vrolijk blaffend bij de rand van het bos aankwam, zag hij plotseling een hond voor zich uit lopen. Geen gewone hond, maar een herder die zo sprekend op Loekie leek, dat het verschil bijna niet te zien was. Precies dezelfde kleur, dezelfde kop, dezelfde tekening op de rug.

Loekie bleef doodstil staan en staarde met grote ogen naar zijn dubbelganger, die door een man aan de lijn werd gehouden. Hij hoorde niet dat een andere man heel zachtjes van achteren op hem af sloop. Hij had een soort stalen net bij zich en voordat Loekie wist wat er aan de hand was, voelde hij het net over zich heen vallen en zat hij gevangen. Hij kreeg een harde klap op zijn hoofd en verloor het bewustzijn.

Bliksemsnel werd hij in het struikgewas getrokken, waar de andere man met de herder stond te wachten. Ze namen Loekies halsband af en bevestigden hem rond de nek van de herder, waarna ze het dier tot vlak bij het circus brachten.

„Zo, Dingo! Nu ben je Loekie de circushond!" zei de ene man.

Als Loekie de andere man had gezien, zou hij hem onmiddellijk herkend hebben, want het was de man van het politiebureau. De man die Loekie onmiddellijk herkend had als misdadiger...

Ongeveer een kwartiertje later sloeg Polly in het circus verbaasd de hand voor haar mond.

„Loekie!" riep ze. „Wat doe je nou?"

Loekie rende achter een poes aan, iets dat hij nog nooit gedaan had.

„Ondeugende hond," berispte ze hem, terwijl ze op hem toeliep. „Ik sluit je op in de woonwagen en daar blijf je voorlopig."

„Nee, nee," zei haar oom. „Daar komt niets van in, Polly. Ik heb een karweitje voor Loekie. Hij moet in mijn woonwagen op het geld passen!"

„Waarom?" vroeg Polly verbaasd. „Is Jan er niet?"

Jan was reeds enige tijd bij het circus, hij bewaakte iedere dag het geld dat was binnengekomen, totdat het met de auto naar de bank gebracht werd.

„Jan is ziek," antwoordde oom Jaap zacht. „Ik heb het niemand verteld en iedereen denkt dus, dat hij gewoon de wacht houdt. Als Loekie zijn plaats inneemt is het geld net zo veilig. Het lijkt me de beste oplossing, want je kunt tenslotte nooit weten of de een of andere onverlaat misschien juist vanavond van plan is om in te breken en het geld te stelen."

Polly was het volkomen eens met het plan van haar oom. Loekie stond bekend als een uitstekende waakhond en hij zou er wel voor zorgen, dat geen ongewenste bezoekers in de woonwagen van de directeur binnendrongen.

Maar wat geen van de twee wist, was dat de hond die bij hen stond, Loekie helemaal niet was. Hij had wel Loekies halsband om en hij zag er ook precies eender uit, maar hij was het niet.

Oom Jaap nam hem mee naar zijn wagen en de hond liep gewillig naast hem.

„Het zal best lukken, hè, Loekie?" zei hij vriendelijk. „Je hoeft niets anders te doen dan rustig de wacht houden en ik weet, dat je dat best overhebt voor het circus."

Hij opende de deur van zijn woonwagen en gaf Loekie een klopje op de rug. „Kijk eens, een verrassing voor je. Een lekker been!"

Hij zette zijn tanden in de pols van de man en zwaaide hem net zo lang heen en weer totdat zijn wapen op de grond viel.

De hond sprong onmiddellijk op het been af.

„Luister!" zei oom Jaap. „Je houdt hier de wacht. Als er iemand binnenkomt, grom en blaf je maar zo hard je kunt. Niemand mag naar binnen! Begrepen?"

Het was een bevel, dat de echte Loekie zonder mankeren opgevolgd zou hebben, want Loekie was eraan gewend te gehoorzamen. Als Loekie daar de wacht gehouden had, zou er beslist geen inbreker binnengekomen zijn. Maar het was Loekie nu eenmaal niet.

Toen de echte Loekie bijkwam, lag hij in een klein kamertje; hij begreep dat hij gevangen was. Hij schaamde zich dat hij zich had laten overmeesteren en hij zon op middelen om te ontsnappen. Het vertrekje had maar één raam, maar dat zat veel te hoog.

Buiten hoorde hij mannenstemmen.

„Over een uur kun je Loekie vrijlaten," zei een man. Loekie herkende de stem. Het was de man die hij op het politiebureau gezien had. „We kunnen nu ongestoord het geld van het circus weghalen," vervolgde de stem, „en dan smeren we hem."

„De baas zal wel een flink bedrag in zijn woonwagen hebben," zei een ander. „We breken in voordat het geld naar de bank wordt gebracht."

Loekie hoorde het woord „baas" en hij jankte zachtjes. Het geluid van de stemmen werd zachter en even later klonk het starten van een motor.

Hoe kon hij ontsnappen? Hij móést iets doen. Toen wist hij het. Hij begon heel hard te blaffen en te janken.

Een van de mannen was achtergebleven om de wacht te houden; hij sloeg met zijn vuist op de deur.

„Schei uit met dat gejank!" riep hij nijdig. „Of ik kom je nog zo'n slaapmiddeltje toedienen als je in het bos gekregen hebt!"

Maar Loekie bleef tekeergaan en na een paar minuten kon de man het niet langer uithouden. Hij opende de deur op een kier en zwaaide dreigend met een dikke stok. Maar tot zijn verbazing lag Loekie een paar meter van de deur in een hoek te janken. Dat gaf hem moed. Hij opende de deur nu verder en deed een stap naar binnen. „Luister goed," zei hij, terwijl hij met de stok naar Loekie wees. „Nog één geluid en. . ."

Op dat moment nam Loekie een reusachtige sprong. De man bukte zich angstig, maar Loekie viel hem niet aan. Nu kwam zijn nieuwste circustruc hem van pas. Hij zette zijn machtige voorpoten op de schouders van de man en schoot met een mooie zweefduik op de vrijheid af. Buiten gekomen rende hij net zo lang totdat het huisje in geen velden of wegen meer te zien was.

Toen hij in het circus aankwam, was het etenstijd en hij zag nergens iemand. Maar hij volgde een spoor dat recht naar de woonwagen van de baas leidde. Het spoor van de andere hond.

Eerst liep hij eens om de wagen heen; hij hoorde zijn dubbelganger grommen. Hij sprong op de regenton aan de achterkant en bereikte zo het dak, waarin een gat zat voor de luchtverversing. Een man zou er niet doorheen kunnen, maar Loekie wel.

Beneden stond zijn dubbelganger hem grommend op te wachten, maar Loekie liet een nijdig geblaf horen terwijl hij omlaag sprong en dat was voor de andere hond voldoende om te vluchten. Hij schoot oom Jaaps slaapvertrek binnen en kroop angstig onder het bed.

Op dat moment werd de deur van de woonwagen geopend en kwam de man binnen die Loekie al bij zijn eerste kennismaking had gewantrouwd. Hij had de onderkant van zijn gezicht bedekt met een zakdoek en hij hield een stok in de hand.

WIM WIJS

„Goed zo, Dingo," zei hij. „Smeer hem nu maar."

Loekie bewoog zich niet.

„Smeer hem nou," herhaalde de man. Hij wees met zijn stok naar de openstaande deur. Op dat moment sprong Loekie op hem af. Hij zette zijn tanden in de pols van de man en zwaaide hem net zo lang heen en weer totdat zijn wapen op de grond viel.

De man was lijkbleek van angst. „Dingo is dol geworden!" riep hij. Hij rende naar de deur, waar een andere man op wacht stond. Maar Loekie wist er wel raad op. Hij verhief zich hoog op zijn achterpoten en smeet hem tegen de grond.

Op het geluid van Loekies geblaf kwamen van alle kanten mensen aanlopen: de leeuwentemmer, Kuko de clown, oom Jaap en Polly. Binnen een paar seconden waren de twee misdadigers overmeesterd en gebonden.

„Dat is de man die we vanmorgen op het politiebureau hebben gezien," riep Polly verbaasd uit, toen de leeuwentemmer hem de zakdoek voor zijn gezicht had weggetrokken.

De man wierp haar een woedende blik toe.

„Als Dingo niet dol was geworden, hadden jullie ons nooit te pakken gekregen," zei hij.

„Dingo?" vroeg Polly. „Maar de hond heet Loekie."

De man grinnikte.

„Dit hier is Dingo, Loekies dubbelganger. We hebben hem zelf hierheen gestuurd. Loekie zit ergens opgesloten."

Loekie scheen zich plotseling iets te herinneren en ging de woonwagen weer binnen. Even hoorden ze een nijdig gegrom en een angstig gejank. Toen kwam er een hond naar buiten rennen, die als een pijl wegschoot en in de verte verdween. Loekie kwam er kwispelstaartend achteraan en voegde zich bij Polly.

„Ik snap er niets van," mompelde de inbreker. „Het lijkt wel of Loekie ontsnapt is."

„Jullie hadden zeker gedacht dat Loekie zich gevangen liet zetten, hè?" zei Polly. „Dan ken je Loekie niet!"

Oom Jaap ging naar zijn kantoortje om de politie te bellen en nog geen tien minuten later verscheen er een inspecteur met enkele agenten voor de twee gevangenen. Loekie kon hun nog een arrestant overgeven. De man die bij het huisje in het bos de wacht had gehouden, was naar het circus gekomen om zijn maats te waarschuwen en Loekie had hem in het struikgewas betrapt. Het drietal was dus compleet. Op het bureau bleek later dat Jan ook in het komplot zat; hij had zich ziek gehouden om de baas ertoe te brengen Loekie de wacht te laten houden en later de andere hond te brengen.

Een van de clowns kwam met Dingo aanlopen. Hij had hem voor Loekie gehouden en bracht hem daarom bij Polly.

Toen kwam er een hond naar buiten rennen, die als een pijl uit de boog wegschoot en in de verte verdween.

„Wat moeten we met Dingo doen, oom Jaap?" vroeg Polly.

De baas haalde zijn schouders op.

„Zijn baas zal hem niet bij zich kunnen houden in de gevangenis," antwoordde hij. Hij keek een ogenblik peinzend voor zich uit. „Wat zou je ervan zeggen als we hem in het circus hielden, Polly? Loekie en zijn dubbelganger, samen in een gloednieuw nummer!"

Polly keek hem verwijtend aan.

„Het is maar goed, dat Loekie het niet gehoord heeft," zei ze. „Anders zou hij u wel aan het verstand brengen hoe hij over uw voorstel denkt."

Oom Jaap kuchte.

„Eh... Hmmm... Ik meende het natuurlijk niet," mompelde hij. „Het was maar een grapje."

Polly fronste haar wenkbrauwen.

„Maar toch kunnen we Dingo niet zonder thuis de straat opsturen," zei ze. „Het arme beest kan er tenslotte ook niets aan doen, dat zijn baas hem gebruikte voor een misdaad."

Oom Jaap sloeg een arm om haar schouders.

„Je bent een lieve meid, Polly. En je hebt een goed hart. Maar je hoeft je geen zorgen te maken om Dingo. Dat komt best in orde. Vorige week heb ik gehoord, dat Karel Emerson, de eigenaar van het café hier op de hoek, een hond zoekt. Ik zal straks even met hem gaan praten, ik ben er zeker van, dat het in orde komt."

Polly bedankte hem lachend.

Oom Jaap bukte zich en klopte Loekie op de rug. „Jij bent een moedig en slim dier," zei hij. „Je hebt best een beloning verdiend voor je flinke gedrag. Ga maar eens mee naar de kantine, daar hebben ze vast wel iets lekkers voor je."

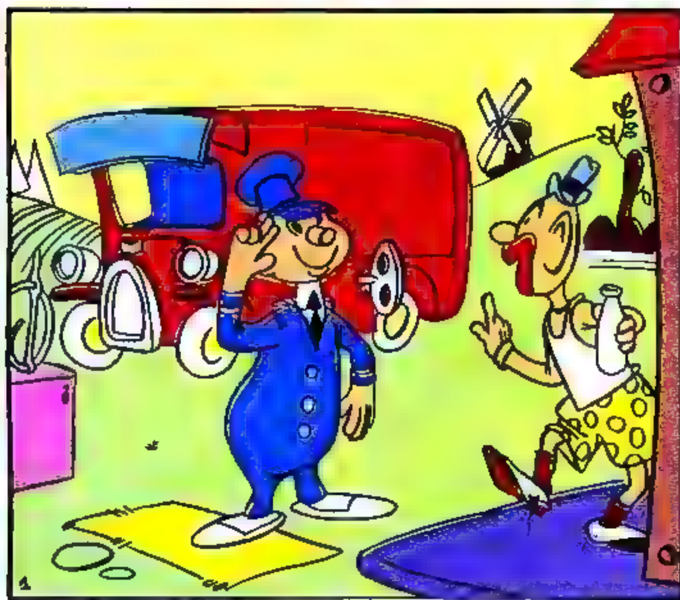
En oom Jaap vergiste zich niet. Toen hij even later met Loekie de kantine binnenstapte, stond er al een lekker stukje worst op hem te wachten.

Loekie liet het zich best smaken en toen hij zijn lippen tenslotte had afgelikt, zei oom Jaap: „Zo, en dan moesten we nu maar eens kijken of je je nieuwe nummer nog kent."

Het was alsof Loekie hem verstond, want hij keek hem aan met een blik van: „Wat, alweer?"

Maar hij deed het feilloos en toen hij die avond het nieuwe nummer voor een groot publiek bracht, kreeg hij stormachtig applaus.

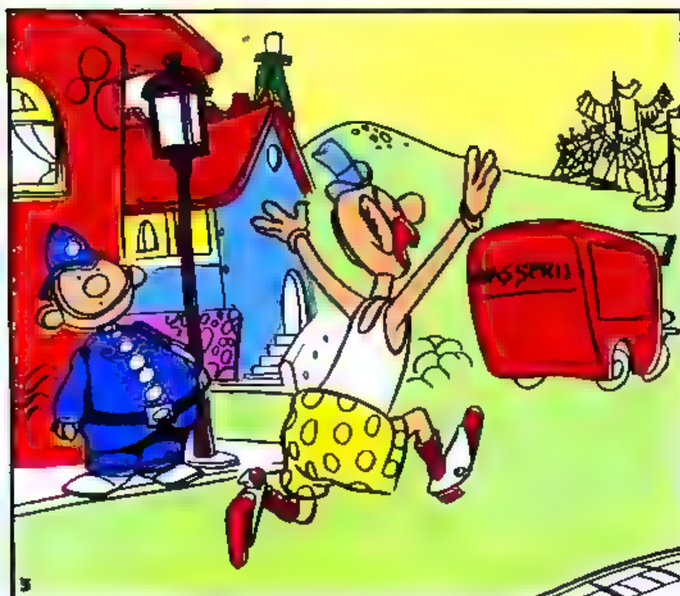
SPELEND

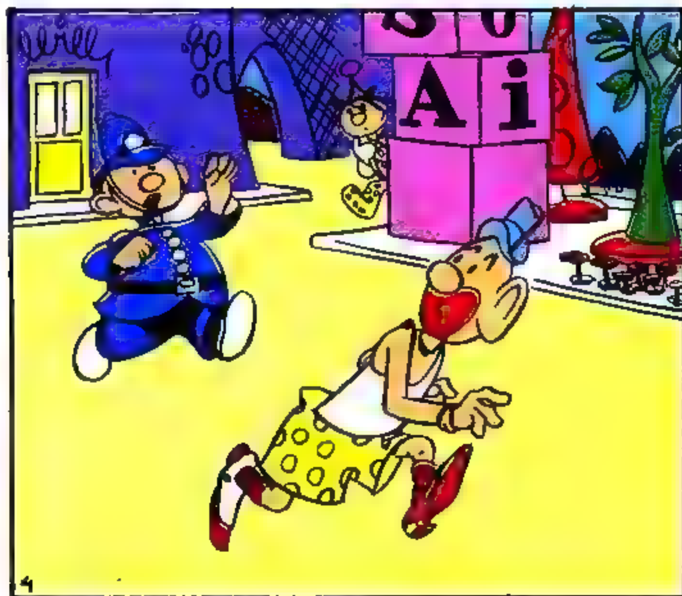
Kwink de clown was net wakker, toen er op een ochtend bij hem werd aangebeld. Het was de Speelgoedland-Stomerij. „Hebt u nog iets voor de stomerij?" vroeg de bediende beleefd, „vandaag is het gratis stomen." „Natuurlijk," zei Kwink, „een heleboel zelfs."

Kwink gaf alle kleren mee die hij vinden kon. Toen ging hij naar binnen om zich aan te kleden, maar hij zag niets om aan te trekken. Vreemd, dacht Kwink, mijn broek kan niet weglopen, als ik hem niet aanheb.

Hij had alle kleren aan de stomerij meegegeven, bedacht die domme Kwink een kwartier later, maar toen was de auto van de stomerij al verder gereden. „Hee, kom eens terug," schreeuwde Kwink, „je hebt mijn broek meegenomen." Maar de auto kwam niet terug.

Agent Fluks had Kwink al gezien en vond dat hij maar raar gekleed was. Toen Kwink achter de auto aan rende, rende Fluks achter Kwink aan. „Halt," schreeuwde Fluks. „Halt!" schreeuwde Kwink naar de auto. Maar niemand hield halt, de auto ook niet.

SPEELGOED

Al spoedig merkte Kwink dat Fluks hem nazat. Nou krijg ik moeilijkheden, bedacht hij en hij rende nog harder. Toen hij een stel hardlopers inhaalde, liep hij ze voorbij. „Ik begrijp niet waarom zoveel mensen hard rennen," hijgde hij.

Opeens voelde Kwink iets knappen. Hij keek of zijn hemd misschien gescheurd was, maar nee, dat was heel. Hij was door het wedstrijdlint gerend en had de eerste prijs gewonnen. De koning van Speelgoedland, Dollie en Tommie keken verbaasd.

Voordat Kwink begreep wat er gebeurde, kwam de koning naar hem toe met een grote zak appels. „Hier is de eerste prijs," zei de koning. „Een spannende wedstrijd, Kwink." „Wat u zegt," hijgde Kwink. „Heel hartelijk bedankt, majesteit, voor de grote zak."

Kwink vond de zak belangrijker dan de appels. Hij deelde de appels vlug uit en trok de zak aan. „Nu ben ik eindelijk gekleed," lachte hij. Toen moest agent Fluks ook lachen en vergat helemaal hem een standje te geven.

HET GEHEIMSCHRIFT OP HET OUDE STUK PAPIER, DAT O'BRIEN UIT HET IJZEREN KISTJE TE VOORSCHIJN HAD GEHAALD, WAS TAMELIJK EENVOUDIG IN ELKAAR GEZET. JOKER HAD DIT SPOEDIG ONTDEKT, WAARNA HIJ LAS: „VIER LEDEN VAN DE YOUNG-EXPEDITIE WORDEN IN HET BOLAIKLOOSTER VASTGEHOUDEN. YOUNG."

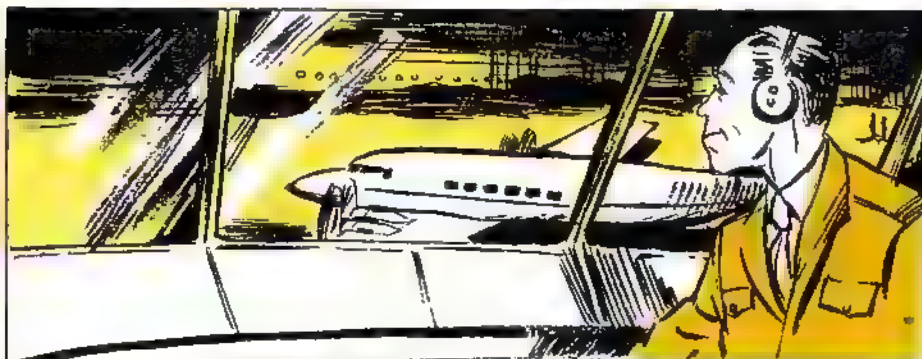
OP KAARTEN EN OP DE GLOBE ZOCHT JOKER DE VLUGSTE WEG NAAR TIBET

DAAR LAG IMMERS HET BOLAIKLOOSTER. DE EXPEDITIE VAN YOUNG WAS DAAR AL TWEE JAAR SPOORLOOS, ZOALS O'BRIEN AAN JOKER VERTELDE.

HET GEHEIMSCHRIFT HAD BIJ JOKER DADELIJK HET VERLANGEN NAAR NIEUWE AVONTUREN OPGEROEPEN. HIJ WILDE EEN POGING ONDERNEMEN OM DE EXPEDITIE OP TE SPOREN. TELEFONISCH BESPRAK HIJ EEN PLAATS IN EEN VLIEGTUIG NAAR AZIË.

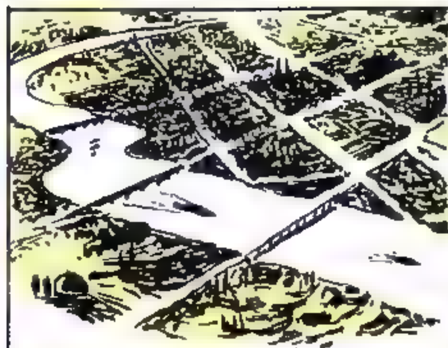
HET VLIEGTUIG VERTROK DEZELFDE AVOND NOG. HET DUURDE DUS NIET LANG OF JOKER HAD ZIJN BAGAGE KLAARGEMAAKT EN ZAT IN HET VLIEGTUIG.

DE VERKEERSTOREN GAF TOESTEMMING TOT VERTREK, HET TOESTEL SCHOOT DE DONKERE NACHT IN.

DE PASSAGIERS MAAKTEN HET ZICH ZO GEMAKKELIJK MOGELIJK VOOR DE LANGE NACHTELIJKE REIS IN HET GROTE VLIEGTUIG. DE BEMANNING IN DE COCKPIT WAS DRUK BEZIG; DE GEZAGVOERDER ZELF VLOOG HET EERSTE GEDEELTE VAN DE REIS. DE RADIOTELEGRAFIST ZAT BIJ ZIJN TOESTELLEN, EN VOOR DE PASSAGIERS GING HET LICHTJE BRANDEN BIJ HET BORDJE

DAT DE VEILIGHEIDSGORDELS LOSGEMAAKT KONDEN WORDEN.

VAN DE STAD ONDER HEN KONDEN DE PASSAGIERS NATUURLIJK NIETS ZIEN IN HET DONKER;

DE STEWARDESS KWAM VERVERSINGEN BRENGEN;

MAAR DE TELEGRAFIST HAD BERICHT GEKREGEN, DAT HET BOVEN DE ALPEN SLECHT WEER WAS. DE GEZAGVOERDER BESTUDEERDE DE GEGEVENS VAN HET WEERBERICHT EN BESLOOT OM HET GEBIED VAN HET SLECHTE WEER HEEN TE VLIEGEN.

ALLES VERLIEP ZOALS JOKER HET AL ZO VAAK HAD MEEGEMAAKT

De man van staal

ONGEDULDIG KEEK KEN NAAR DE ZANDSTORM

IK BEN BANG DAT WE DE SPION ZO NOOIT MEER VINDEN. ALLE VOETSPOREN WORDEN GRONDIG UITGEWIST.

KOP OP, KEN. HIJ KAN IMMERS OOK NIET VERDER. STRAKS VINDEN WE WEER NIEUWE SPOREN, DIE ONS REGELRECHT NAAR FRANK ZULLEN LEIDEN.

INTUSSEN LIET TED ARCHIE EEN BLIKJE ETEN OPENMAKEN.

LATEN WE EERST MAAR EENS WAT ETEN. IK HEB REUZE-TREK.

GOED IDEE, TED.

DE MAN VAN STAAL GING DRUK AAN HET BRADEN.

EVEN LATER WAS HET MAAL GEREED

WILT U ÉÉN OF TWEE WORSTJES, MENEER?

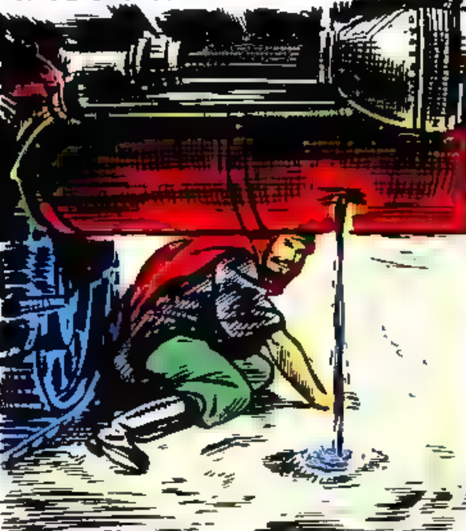
GEEF MIJ ER MAAR TWEE, HET ZAL BEST SMAKEN.

ONDERTUSSEN KROOP DE SPION DOOR DE ZANDSTORM NAAR HUN TANKAUTO

ZE DACHTEN MIJ TE ACHTER-VOLGEN, MAAR IK ZAL SLIM ZIJN

ONZICHTBAAR DOOR DE ZANDSTORM BEREIKTE DE SPION DE TANKAUTO.

MET EEN LEK IN DE BENZINETANK ZULLEN ZE NIET VER KOMEN.

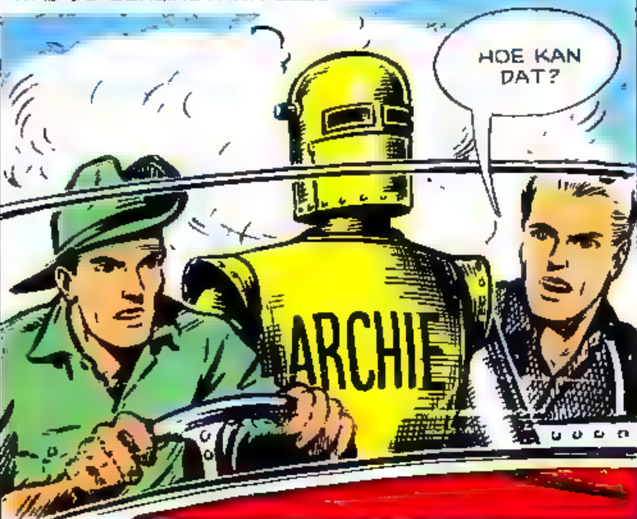

EVEN LATER SIJPELDE DE BENZINE OP DE GROND.

TOEN EVEN LATER DE STORM WAS GAAN LIGGEN...
ZE MOGEN ME BEST ZIEN. INHALEN KUNNEN ZE ME TOCH NIET.

KEN ZAG HEM HET EERST.
TED, DAAR GAAT IE!
VLUG NAAR DE TANKAUTO, KOM!

EVEN LATER KONDEN ZE AL WEGRIJDEN
HIJ RIJDT REGELRECHT NAAR ZIJN MEESTER EN DAAR ZULLEN WE FRANK WEL VINDEN.

KEN REED OP TOPSNELHEID DE SPION ACHTERNA. DE AFSTAND WERD AL KLEINER...
NOG EVENTJES...
HIJ KAN ONS NU NIET MEER ONTGLIPPEN.

MAAR DE MOTOR BEGON TE SPUTTEREN EN EVEN LATER... WAS DE BENZINETANK LEEG
HOE KAN DAT?
ARCHIE

KEN PROBEERDE DE MOTOR NOG EENS... HELAAS...
ER IS IETS MET DE MOTOR AAN DE HAND, TED.

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

NIETS IN ANITA'S STEM VERRIED HAAR VERONTWAARDIGING.

RUDOLF IS GEARRESTEERD IN MIJN NAAM OP EEN VALS BEVEL. HIJ IS AL OP WEG NAAR ZIJN VERBANNING. IK WIL HEM ACHTERNA GAAN

RUDOLF, DE JONGE HOUTVESTER, HAD EENS ANITA WILLEN WAARSCHUWEN TEGEN PRINS ERIK, MAAR ZIJ HAD NIET WILLEN LUISTEREN. LATER, TOEN HIJ ZIJN ONTSLAG HAD GENOMEN, HAD ZE MET HEM WILLEN UITPRATEN. ZE WIST NIET DAT RUDOLF EEN GEVAAR WAS VOOR DE PLANNEN VAN PRINS ERIK EN ZIJN ADJUDANT, GRAAF ROFFSTEIN. ROFFSTEIN HAD NÓG EEN REDEN OM RUDOLF TE LATEN VERBANNEN.

DE OUDROEST-RACE...

Nog nooit had men zo'n verzameling oude fietsen bij elkaar gezien! Sommige jongens hadden voor deze bijzondere gelegenheid zelf een karretje in elkaar gezet; ze hadden al een hele poos oude wielen, frames en allerlei oudroest verzameld. Wekenlang waren ze bezig geweest om van oude onderdelen een fiets in elkaar te knutselen.

Dat deden ze ieder jaar, als in het dorp de grote race werd gehouden. De jongenswedstrijd heette hij officieel, maar in het dorp werd altijd van „oudroestrace" gesproken. Die zaterdagmiddag ging het er dan op los. De start was bij de grote linde, die midden op het marktplein stond; de route liep langs de akkers, dwars door de bossen en daarna in een wijde boog naar de eindstreep bij het gemeentehuis.

Jongens tot vijftien jaar mochten eraan meedoen Het was een geweldig grappig gezicht de jongens op hun groen en rood en kakelbont geschilderde karretjes te zien starten! Krakend en knarsend vlogen zij door de straten en over de bochtige paadjes in de bossen.

De strijd zou vooral gaan tussen twee jongens, Louis Bolhaas en Wim Baalman. Het zou erom spannen, Wim was sterker, maar Louis had een betere fiets

De meesten gunden in hun hart de overwinning aan Wim.

„Bolhaas," spotten zij, „Bolhaas, die opschepper? Die vangt veel te veel wind met zijn praatjes!"

En helemaal ongelijk hadden ze niet. Louis Bolhaas wás een opschepper. Dat was hij altijd geweest. Op de lagere school al. „Alle bossen bij het dorp zijn van mijn vader" blufte hij dan. Of: „Als mijn vader wil, kan hij al de huizen van het dorp kopen.'

Gelukkig was de vader van Louis niet zo'n opschepper als zijn zoon. Hij was inderdaad heel rijk, maar hij liet zich er niet op voorstaan. Integendeel, hij was eenvoudig en ging met iedereen vriendschappelijk om en hij stond altijd klaar als hij ergens kon helpen. Als er een ziekenhuis gebouwd moest worden of als er geld moest zijn voor een ander goed doel, dan was de vader van Louis er altijd voor te vinden

Iedereen mocht hem dan ook graag.

Maar niet dat nare ventje, Louis, die nu tussen de andere jongens aan de start stond, met een minachtende glimlach om zijn lippen Hij was groot en sterk en hij had zijn oude fiets niet zelf in elkaar gezet, maar hij had het de smid laten doen. Zijn karretje kon een stootje verdragen. Hij zou weleens laten zien waartoe hij in staat was! Zonder moeite zou hij over de grootste boomstronken heen wippen Maar hij hield toch een oogje op Wim Baalman. Hij kénde Wim; die zou wel zijn sterkste tegenstander worden. En hij dacht in stilte: Wacht maar, ventje, als ik de kans krijg, zal ik jou wel eventjes in de wielen rijden!

Maar zo gemakkelijk ging dat niet Louis Bolhaas kreeg de kans niet om Wim Baalman in de wielen te rijden. Want direct na de start had Wim al een behoorlijke voorsprong en even buiten het dorp was Louis Bolhaas reeds aardig achter Hij lag op de zesde plaats. Hij gaf de schuld aan de zon, want hij had het heet en het zweet liep in zijn nek en langs zijn voorhoofd

Langzamerhand echter liep hij op de anderen een eind in. De weg, die voor de wedstrijd was uitgezet, was moeilijk, vol hobbels en kuilen en scherpe bochten met rul zand. Tjoep, daar slipte er al een in het zanderige karrespoor! Het viel niet mee deze keer! Het was bijna twee maanden aan één stuk zonnig en droog weer geweest. De paden waren rul geworden en het gras, dat anders aan de wagensporen nog enige vastigheid gaf, was zo droog als

hooi en bijna zo glad als pas gewreven zeil.

Gelukkig, daar waren de bossen al! Daar was schaduw en de grond was er vaster, omdat hij bedekt was met dennenaalden. Wél vaster, maar gladder ook! Floep, daar gleed er weer een! En plotseling bemerkte Louis Bolhaas met blijde verbazing, dat hij tweede was geworden. Maar Wim Baalman lag nog steeds aan de kop. Wim had een geweldige voorsprong. Dertig meter . . veertig, . . en zijn voorsprong scheen nog steeds groter te worden.

Maar wat was dat? Louis Bolhaas zette grote ogen op van verbazing. Wim Baalman was van zijn fiets gesprongen!

Wim Baalman had vol goede moed, zo hard als hij kon, maar met overleg gereden. Hij was zo slim geweest het terrein van de wedstrijd de dag tevoren goed te verkennen. Hij wist precies waar de moeilijke bochten zouden komen en waar gevaarlijke boomstronken lagen, die hij beter kon vermijden. En hij wist ook dat de gladde vloer van dennenaalden het slipgevaar vergrootte.

En toen Wim Baalman ongeveer op de helft van de af te leggen baan achteromkeek en de achterstand van Louis Bolhaas zag, wist hij dat hij de overwinning al zo goed als zeker in zijn zak had. Fijn! Dat betekende, dat hij de eerste prijs zou krijgen! En de eerste prijs was een fiets. Een glimmend sportkarretje!

Zeker van zichzelf boog hij zich nog dieper over het stuur, tot hij opeens, heel dichtbij, een vreemd geknetter hoorde.

De schrik vloog hem naar de keel.

Dit geknetter en gekraak was een geluid, dat hij maar al te goed kende.

Bosbrand! . .

Dáár was het . . . een begin van bosbrand tenminste. Kleine vlammen kropen voort over het gras, dat zo droog als hooi was. Het vuur bedreigde reeds de eerste rij dennen. Als de dennen begonnen te branden, zou het vuur niet meer te stuiten zijn en ging heel het bos verloren.

Meteen vloog de gedachte door zijn hoofd. Het bos van Bolhaas.

Bolhaas. . . Louis Bolhaas reed vlak achter hem! Wat moest hij doen? Alléén kon hij de brand onmogelijk beheersen. Wim smeet zijn fiets aan de kant en ging met de armen uitgespreid midden op het smalle bospad staan om Louis tegen te houden. Maar Louis Bolhaas scheen niet van zins zich te laten tegenhouden. Met een brede grijns op zijn gezicht reed hij recht op Wim toe.

„Louis," schreeuwde Wim hem toe, „afstappen! Het bos brandt!"

Louis luisterde niet naar hem. Hij dacht alleen aan zijn overwinning. Wat kon de rest hem schelen! Bossen genoeg op de wereld! Hij zwenkte vlak voor Wim naar links en zag kans tussen twee dennen door te rijden. Het achterwiel slipte even, maar Louis viel niet en hij reed meteen in volle vaart verder.

„Louis!... Louis!..."

Wim stond een seconde besluiteloos en radeloos. Natuurlijk had hij de wedstrijd verloren. Wég nieuwe fiets! Toen nam hij een kloek besluit. Hij pakte zijn fiets op, sprong in het zadel en reed terug, zo hard hij kon. Hij passeerde enkele jongens die niet wisten wat ze zagen. Was Wim gek geworden? Hij reed even hard terug als hij heen was gereden. Neen, nog harder! In zijn blinde haast veroorzaakte hij bij een bocht een botsing, die gelukkig nog goed afliep. Hij en de andere jongen tuimelden over de grond, maar Wim sprong al weer in het zadel. Hij gunde zich de tijd niet om aan de blauwe buil te voelen die op zijn voorhoofd groeide. Hij had slechts één doel: de politie waarschuwen, de brandweer en mijnheer Bolhaas!

In volle vaart reed hij het marktplein op recht naar het gemeentehuis toe, waar de heren van de jury stonden. Er waren mensen die juichten. Maar het gejuich hield op, toen men eraan dacht dat Wim uit de verkeerde richting was gekomen. Ze zagen aan zijn gezicht dat er iets gebeurd moest zijn. Een ongeluk misschien?

Wim sprong van zijn fiets.

„Brand!" schreeuwde hij. „De bossen staan in brand!"

Binnen een seconde was alles in rep en roer. De gemeentesecretaris rende de stoep van het gemeentehuis op om naar de brandweer in de stad te telefoneren. De politie van het dorp en van de stad werden gealarmeerd en de soldaten, die in het

Hij en de jongen tuimelden over de grond.

En daarom stel ik voor hem, als de gróótste overwinnaar, toch de eerste prijs te geven.

kamp op de heide lagen, werden ook gewaarschuwd.

Ting, ting, ting. . . dat was de bel al van de plaatselijke brandweer! Mannen, vrijwilligers, holden er achteraan! Bolhaas ook! Hij had begrepen dat het om zijn eigen bossen ging.

Te midden van dit tumult en al het lawaai kwam Louis Bolhaas triomfantelijk als overwinnaar binnenrijden! Het eerste ogenblik dacht hij dat al die mensen om hém zo'n drukte maakten. Hij riep zelf al „hoera!" Toen pas bemerkte hij dat geen mens belang in hem steld. De jurytafel stond verlaten en de hoofdprijs, de fiets, stond daar in z'n eentje te schitteren in het felle zonlicht.

Daar stond hij, met zijn fiets aan de hand, dom en onnozel te kijken. Hij stond er echt voor spek en bonen.

Het duurde een uur, toen was men het vuur meester. Ongeveer een halve hectare bos was verloren gegaan. Voor mijnheer Bolhaas was het een schadepostje. Maar hij troostte zich met de gedachte, dat het veel erger had kunnen zijn. Als Wim Baalman niet tijdig had gewaarschuwd, zou het een verschrikkelijke ramp g worden zijn

Om acht uur 's avonds had de prijsuitreiking plaats en stroomde al het volk weer op het marktplein samen. De brand was geblust, de brandweer was naar huis, men kreeg nu weer tijd om aan de wedstrijd te denken

Louis Bolhaas was de overwinnaar: iedereen wist het. Tenslotte was hij als eerste aan de finish gekomen. En Louis was gek genoeg om daar een hoge borst over op te zetten. Hij merkte niet, dat er achter zijn rug van allerlei werd gemompeld

Notaris Bakker zou de prijzen uitreiken En hij begon:

„Eerste prijs: wil Louis Bolhaas naar voren komen. . .!"

Daar stapte Louis, zo trots als een pauw, met een grijnslach tot bijna aan zijn oren

„Louis Bolhaas," begon de notaris. Maar opeens viel de vader van Louis hem in de rede. „Notaris, mag ik eerst even een woordje zeggen?"

„Ga uw gang, mijnheer Bolhaas," zei de notaris verbaasd.

„Ik zou de jury er opmerkzaam op willen maken," begon mijnheer Bolhaas met luide stem, zodat alle mensen het hoorden „dat wij een veel grotere overwinnaar bij ons hebben dan de jongen die het vlugst de wedstrijd heeft gereden. Die overwinnaar is Wim Baalman Hij heeft de grootste overwinning behaald, want hij heeft zichzelf overwonnen. Op het ogenblik dat hij al zeker wist als eerste te zullen aankomen, heeft hij vrijwillig van die overwinning afstand gedaan om het bos te redden. Hij wist wat er op het spel stond en dat hij een mooie nieuwe fiets zou verspelen. En daarom stel ik voor hem, als de gróótste overwinnaar, toch de eerste prijs te geven. En de tweede prijs aan nummer twee: dat is mijn zoon, Louis Bolhaas."

De mensen begonnen te juichen. Ze waren er het er allemaal over eens, dat mijnheer Bolhaas gelijk had. Alleen de notaris maakte bezwaren Hij vond dat de prijsuitreiking op die manier niet helemaal in de haak was. Maar uiteindelijk was hij wel genoodzaakt op aandrang van het publiek toe te geven.

Iedereeen juichte en allen stormden naar Wim toe, die, helemaal van zijn stuk gebracht, met de mooie nieuwe fiets in de hand opgetogen stond te kijken

Naast hem stond Louis Bolhaas. Hij had de tweede prijs, een fietslantaarn, gekregen... Maar niemand keek naar hem.

WAARD

DIEREN GEVEN SIGNALEN

Alle vogels en zoogdieren hebben hun waarschuwingskreten en signalen. Het geeft niet, wie van hen het signaal geeft. Het wordt begrepen door alle in het wild levende dieren en overhaast maken ze, dat ze naar veiliger oorden komen. Andere klanken geven weer aan, dat de kust veilig is

Iedereen die goed op dieren let, verstaat de alarmsignalen.

„Ik had me vlak bij een bosweide met honderden konijneholen verdekt opgesteld," vertelt een ge

leerde. „De inwoners van dit konijnendorp graasden en stoeiden in het gras. Alles ging goed, totdat een der dieren dichterbij kwam en mij zag. Het hurkte neer, spitste de oren, liet zich voorover vallen en klopte een paar keer

OM TE WETEN

met zijn achterpoten op de grond. Het konijn telegrafeerde: „Gevaar!” Andere konijnen gaven het sein door, uit alle hoeken van de weide kon men het horen. Binnen enige seconden was er geen konijn meer te zien.

Op een andere keer zag ik een heleboel wilde eenden op een meer. Wel vijfhonderd vogels zochten vredig kwakend hun voedsel in de ondiepe gedeelten van de waterplas. Ook enkele fluiteenden, die we ook wel „smient” en „smink” noemen, lieten hun stem horen. Plotseling liet een der eenden een bijzonder kwaakgeluid horen en ogenblikkelijk nam het hele gezelschap de vlucht. In het begin kon ik de reden van al die opschudding niet ontdekken. Opeens zag ik toen het water in een hoek rimpelen. . . en de kleine, bruine kop van een otter verscheen. De schildwacht had het gevaar gezien en niet alleen de eenden, maar ook de andere watervogels begrepen het gegeven sein en stelden zich buiten gevaar.

In een weide, zoals er in ons land zoveel voorkomen, waren heel vroeg in de morgen kievíten neergestreken en zochten rustig naar voedsel. De morgenstilte werd eensklaps verstoord. Met veel lawaai vlogen alle vogels op. . . Een grote, gevlekte kater sloop langs de haag waarachter ik mijn uitkijkpost had. De kievíten hadden alarm gemaakt en merels, vinken en lijsters voegden zich bij de tierende vogels, terwijl ieder op zijn eigen manier poes de gevlekte huid vol schold. Elk dier in de buurt begreep blijkbaar het alarm, want zelfs de kleine veldmuizen verdwenen in een oogwenk in hun holen.

De kater keek op zijn neus en stak de weg over, zwaaide even met zijn dikke staart en liep toen zonder op- of omkijken de oprijlaan in van een villa, een afstand van een paar honderd meter. En de vogels lieten hem niet met rust voordat de teleurgestelde jager in het huis verdwenen was. . .

De eekhoorn, om hiermee dit artikeltje te besluiten, telegrafeert, behalve door een kort gemekker, dat door alle dieren verstaan wordt, naar een soortgenoot op bijna dezelfde wijze als een konijn, wanneer er onraad is. Is een eekhoornpaar in dezelfde boom en bemerkt een van de twee iets ongewoons, dan klopt hij met de voorpoten op de boomstam en geeft de waarschuwing door aan zijn vriendje, dat, al zit hij ook in het topje van de boom, het sein ontvangt en zich plat tegen de stam of de tak aandrukt totdat het gevaar geweken is.

BESCHERMING TEGEN ONGEDIERTE

Een paar eeuwen geleden schenen de mensen meer last te hebben van allerlei klein ongedierte, zoals vlooien, dan tegenwoordig. Misschien waren er wel niet meer dan tegenwoordig, maar men had niet zo veel en zo goede middelen om ze te bestrijden. Bovendien was de zware, lange en dikke kleding van vroeger heel geschikt om vlooien en andere kleine plaaggeesten aan te trekken! Maar men wist er toch wel enigszins raad op. Dames droegen bijvoorbeeld een klein bontje van het sabeldier; vlooien lijken het nergens prettiger te vinden dan in sabelbont, zodat ze zich daar verzamelden en men niets anders te doen had dan het bontje af en toe uit te schudden.

OP WACHT

In Lissabon, de hoofdstad van Portugal, staat in een der brede lanen een prachtige bank, waarbij jarenlang een schildwacht heeft gestaan. Deze soldaat moest erop letten, dat niemand in de buurt van de bank kwam.

Het publiek, dat daar al aan gewend was, ging op de andere bank en zitten.

In de lente van 1925 gebeurde het, dat het regiment, waarbij de schildwacht hoorde, een nieuwe kolonel kreeg, die nieuwsgierig vroeg, wat er met die bank aan de hand was.

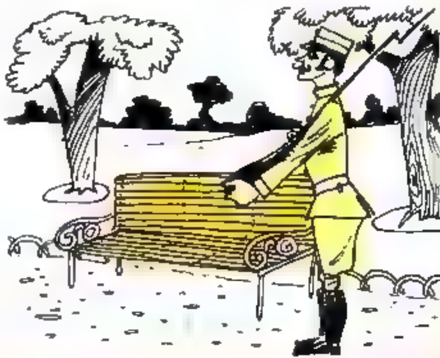
Niemand kon hem dat vertellen.

Er werd een onderzoek ingesteld en eindelijk, na lang en ijverig speuren, ontdekte men het.

Jaren en jaren tevoren had een van de vroegere regimentskolonels de bank, die hijzelf had betaald, daar neer laten zetten, omdat enkele soldaten de vorige hadden vernield. Om ervoor te zorgen dat niemand op de nog natte verf zou gaan zitten, liet de kolonel er zolang een soldaat bij zetten. . . en vergat toen het hele geval.

Maar de bank was eenmaal in het dienstreglement opgenomen en ze bleef erin. Elke dag trok een korporaal er met enige mannetjes op uit om de wacht bij de bank te betrekken.

De nieuwe kolonel trok vlug de opdracht van zijn lang vergeten voorganger in en in het vervolg mochten de wandelaars ook op deze bank zitten, waarvan de verf intussen wel gedroogd is.

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

DE HELE SCHOOL GAAT IN DE VAKANTIE EEN WEEK MET DE „OCEANIA" VAREN

DE KAPITEIN VERTELT DAT WE GAUW DE EVENAAR PASSEREN! HIJ IS HET FEEST AL AAN HET VOORBEREIDEN

KRIJGEN WE DAN LEKKERS?

DE BEMANNING HEEFT EEN DEKZEIL VOL WATER GESPOTEN, WAAR NEPTUNUS ONS IN WIL GOOIEN. GA JE BADPAKKEN AANTREKKEN

REUZE!

DAAR DOE IK NIET AAN MEE!

DE HUT BRENGT ME OP EEN IDEE!

ALS ZEEMAN VERMOMD EN MET EEN BAARD UIT EEN KUSSEN WORD IK MATROOS EN HOEF IK NIET IN HET WATER!

HEE DAAR! JIJ KUNT MOOI VOOR NEPTUNUS SPELEN

HE?

HIER IS JE KOSTUUM. GA JE VERKLEDEN

KAN IK MENEER KWEL EN DE JONGENS IN HET WATER SMIJTEN. HAHAHA!

Het slechte nieuws

In de oudheid en de middeleeuwen hadden vorstelijke personen dikwijls zogenaamde hofnarren in dienst, dwaas geklede, soms mismaakte mensen, die met hun grappen de vorst moesten vermaken. In de rij van beroemde hofnarren neemt Kaleh Enajed, gewoonlijk „Kalenajed" genoemd, een voorname plaats in. Zijn vorstelijke meester, de Perzische sjah Abbas de Grote, die van 1586 tot 1628 regeerde, was zeer op hem gesteld, maar een enkele keer ging de nar met zijn grappen wel een beetje te ver.

Sjah Abbas was verzot op jagen. Vooral aan de valkejacht had hij zijn hart verpand. Men fluisterde zelfs in zijn omgeving, dat hij met die vogels meer was ingenomen dan met de meeste van zijn hovelingen. Zijn jachtvalken behoorden tot zijn kostbaarste bezit.

Eens toen hij terugkeerde van de jacht overhandigde hij zijn beste valk aan een oppasser en zei: „Zorg heel erg goed voor mijn vogel! Ik wil alles liever verliezen dan deze valk. De eerste, die mij komt vertellen dat de vogel dood is, zal ik ter dood laten brengen."

Een dag of wat later gebeurde er iets verschrikkelijks: de valk kwam te sterven. De oppasser was buiten zichzelf van angst, want hij wist, dat zijn meester heel streng kon zijn. Hij bracht de dode vogel naar enige raadslieden van de sjah. Deze hooggeplaatste heren voelden er echter héél weinig voor om aan de vorst het nieuws mee te delen. Zij wilden hun leven niet op het spel zetten. „Misschien," zo zei een van hen, „weet onze slimme nar Kalenajed raad."

De nar werd geroepen. Hij luisterde geduldig naar de uiteenzetting van de oppasser en de raadsheren.

„Als mijn leven mij niets meer waard is, zal ik het slechte nieuws aan de sjah vertellen," luidde zijn antwoord.

De anderen echter jammerden en klaagden verder. Zij zeiden dat de nar de enige was, die het kwade nieuws kon overbrengen aan de sjah.

Eindelijk zwichtte Kalenajed voor het gejammer en het gesmeek van de anderen. Welgemoed stapte hij de werkkamer van zijn meester binnen. Abbas vroeg: „Wat heb je mij te vertellen, dwaze vriend?"

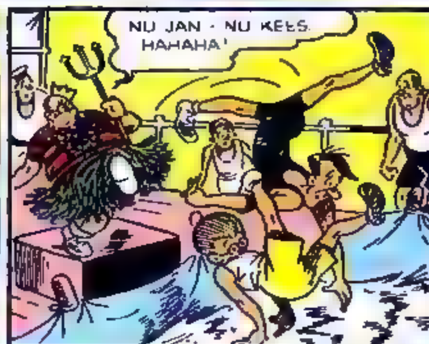
Kalenajed keek zijn meester aan en sprak geen woord. Hij voerde echter als een volleerd toneelspeler een gebarenspel op. Hij liet zijn heer door de beweging van zijn handen en armen duidelijk „zien",

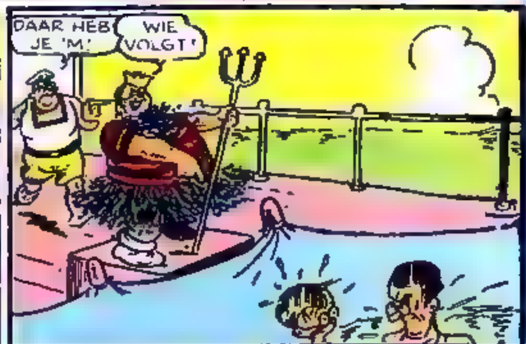

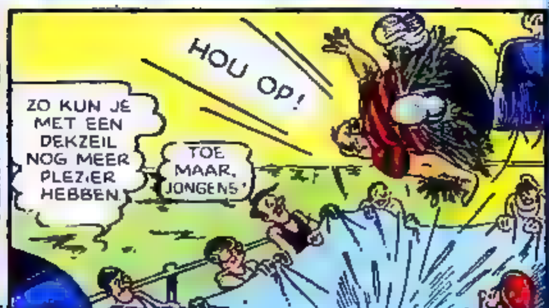

* * * * * * * * *

wat er in het vogelhok was gebeurd. Vervolgens zei hij: „U hebt het gezien, heer en heerser: er is een heel mooie vogel doodgegaan Het dier lag op de grond met uitgespreide vleugels. Uw raadslieden hebben diep bedroefd naar de dode vogel gekeken en de oppasser van de valken heeft heel erg gehuild. . .''

Zijne majesteit begreep toen, wat er precies gebeurd was, en riep uit.

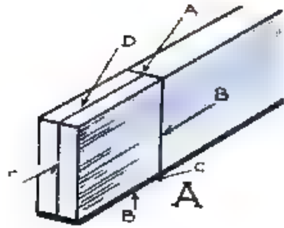
„Mijn lievelingsvalk is dood!'

Onmiddellijk daarop zei Kalenajed. „Het spijt me, hoge gebieder, dat ik het moet zeggen, maar u bent de eerste die zegt, dat de vogel dood is. En dus moet u sterven!''

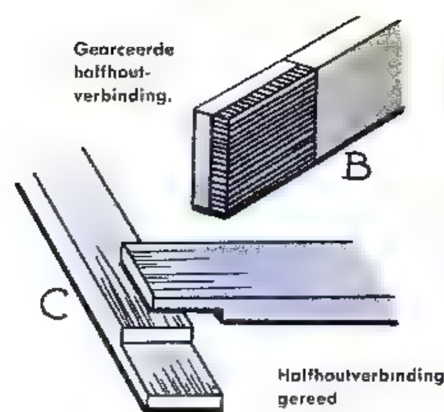
Natuurlijk liet de vorst zichzelf niet terechtstellen, maar de oppasser van de valken verloor zijn leven evenmin.

Houtverbindingen

Afgetekende halfhout-verbinding

Gearceerde halfhout-verbinding.

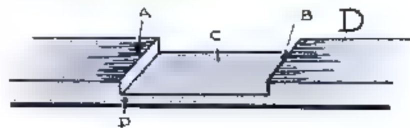
Halfhoutverbinding gereed

Het afschrijven doen we voorzichtig en secuur, want het is eigenlijk het voornaamste werkje. We meten van af de kopskant van het hout (het begin van de plank) tien centimeter en schrijven met de winkelhaak de lijnen a, b en c af (zie tekening A). Lijn c is op de tekening natuurlijk niet te zien, omdat die op de onderkant van de plank is getekend, maar deze lijn is gelijk aan lijn a. Nu nemen we ons kruishout en stellen het in op één centimeter (de plank is immers twee centimeter dik). We trekken nu de lijnen d, e en f (f is weer niet te zien, maar deze is gelijk aan lijn d). Nu gaan we eerst, voordat we gaan zagen, het hoekje dat eraf moet, arceren, anders lopen we de kans, dat we straks het verkeerde stukje wegzagen (tekening B).

Hoe krijgen we dat stukje nu zuiver afgezaagd? Dat lijkt veel moeilijker dan het is. We zorgen er wel voor, dat de plank goed vast staat; liefst rechtop. We beginnen nu te zagen op het punt, waar de lijnen d en e samenkomen. Heel voorzichtig zagen en steeds meer horizontaal, totdat we tenslotte op de lijnen a, b en c uitkomen. Nu zagen we de plank in over a, b en c en het blokje is eruit. Als we de andere plank op dezelfde manier behandeld hebben, zullen de twee delen volkomen op elkaar sluiten. Onze eerste houtverbinding is gemaakt (tekening C).

Nu kunnen we niet altijd een open halfhoutverbinding maken - want dit gaat alleen als we twee planken aan de uiteinden op elkaar moeten inlaten; kijk maar naar de tekeningen. Moeten we nu andere verbindingen maken, dan kunnen we het beste de keepverbinding gebruiken. Deze wordt weer op dezelfde manier afgeschreven. De lijnen a en b kunnen we zagen, voor de lijnen c en d hebben we een beitel nodig. In dat geval beginnen we eerst te beitelen op lijn c en als we een paar centimeter diep zijn, draaien we het hout om en beginnen bij d. Het losgekomen hout steken we eerst weg. We herhalen deze handeling, totdat we in het midden uitkomen. Dus nooit vanuit één kant werken, steeds het hout draaien. De keepverbinding is een stevige verbinding (tekening D).

Omdat het ook vooral bij houtverbindingen zaak is alles heel nauwkeurig te meten, zullen we meteen nog een onmisbaar stukje gereedschap bekijken: *de duimstok*. Natuurlijk kunnen we alles wel afmeten met een oud schoollinniaaltje, maar dat is erg lastig. Een goede Engelse of timmermansduimstok is onmisbaar. Dat is een duimstok die in vieren gevouwen kan worden. Deze duimstok werkt zo gemakkelijk, omdat we hem bij fijn werk gesloten kunnen gebruiken. We hoeven hem niet helemaal uit te klappen.

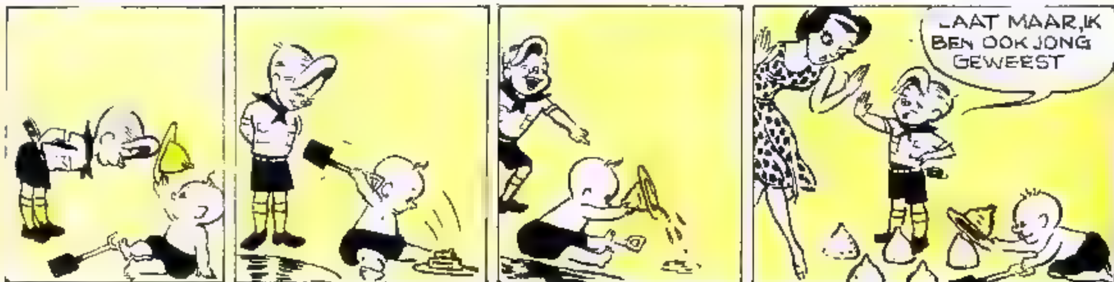
Eenvoudige keepverbinding

Natuurlijk gebruiken we bij houtverbindingen *lijm*. Nu er in iedere goede gereedschapszaak de nieuwe witte plastic houtlijm te krijgen is, is het lijmen eigenlijk geen probleem meer. Deze lijm is in glazen potten verpakt en onbeperkt houdbaar, als we het deksel tenminste goed sluiten. De potten zetten we op de kop als we de lijm voorlopig niet moeten gebruiken. Er kan dan geen lucht binnendringen. Maar ook al is het lijmen dan niet meer zo'n heksentoer als vroeger, toen we ons moesten behelpen met warme houtlijm, we zullen toch wel enkele regels in acht moeten nemen. Lijm steeds *beide* delen in. Niet te dik, anders loopt de lijm tussen de werkstukken uit. Na dit aanlijmen laten we de werkstukken ongeveer drie minuten liggen. Daarna brengen we ze op elkaar en draaien de klemmen (als we deze hebben) regelmatig aan. Nu minstens anderhalf uur laten drogen. Als we geen klemmen gebruiken, maar de delen op elkaar spijkeren of schroeven, dan doen we dat direct, vóórdat de lijm gehard is. De lijmresten vegen we direct weg met een vochtige doek.

Tenslotte nog iets over schaven en schuren. Nu we vrijwel in elke zaak vierzijdig geschaafd hout kunnen kopen en we daarenboven veel met triplex, board en dergelijke zullen werken, is het eigenlijk niet nodig zelf een schaaf aan te schaffen, vooral omdat een leek eigenlijk nooit goed de schaaf leert hanteren. Hierdoor zijn al heel wat werkstukken bedorven; aan het werkelijke schaven zullen wij ons dan ook voorlopig maar niet wagen. De schaaf kan meestal vervangen worden door een schuurblokje. Het is een blokje hout of kurk van ongeveer twaalf centimeter lang, zes centimeter breed en drie centimeter dik. Natuurlijk kunnen we dat zelf maken. Hieromheen spannen we een stukje schuurpapier (middelsoort is het meest geschikt). We zetten de uiteinden boven op het blokje vast met een spijkertje. Vlakke stukken moeten wij steeds in draaiende bewegingen schuren, totdat het oppervlak overal even glad is.

Te

DICKIE DAPPER

DE SPORTHELDEN

SLOT

Een schip voor de koning

Vlag ging hij het aan zijn vader vertellen. Die streek hem over zijn haren.

„Dat heb je hem fijn geleverd," zei hij. „Als zo'n geit eenmaal weet dat ze ontsnappen kan, kun je haar er met geen tien paarden af houden."

Moeder was ook blij. De kinderen hadden de melk veel te hard nodig. „Breng vanmiddag maar een kaas en een kannetje melk naar Nicolo," zei ze.

„Misschien mag ik dan wel proberen om weer zelf glas te maken," zei hij. Haastig werkte hij zijn middagmaal naar binnen en holde naar het huisje van Nicolo. Er kwam geen rook uit de schoorsteen en het was heel stil binnen. Beschroomd klopte Carlo aan en stapte naar binnen. Misschien was Nicolo met zijn ezeltje naar de stad om de glazen staven te verkopen.

Maar nee, Nicolo was in de werkplaats bezig. Hij blies figuurtjes. De hele tafel stond al vol werkstukken, kleine doorzichtige beeldjes, hertjes, vogels, paardjes en vissen. Carlo durfde geen voet te verzetten, zolang de oude man de pijp nog aan de lippen had. Hij zag wel hoe secuur en gemakkelijk de gerimpelde handen het instrument hanteerden. Hij zag dat de wangen bol gingen staan en ingetrokken werden, naargelang de glasblazer blies of ademhaalde.

Eindelijk legde Nicolo de blaaspijp weg. „Ik ben blij, dat je weer gekomen bent," zei hij.

„Wat hebt u toch een prachtige dingen gemaakt," riep Carlo verrukt en sloeg zijn handen in elkaar.

„Ik heb flink gewerkt," zei de oude man. „Het beste heb ik hier staan. De andere dingen heb ik in de smeltkroes teruggegooid."

Carlo keek omhoog. Daar hing warempel een schip... een echt zeilschip.

„Oooo," was alles wat hij kon zeggen.

„Een schip voor de koning!" zei Nicolo trots. „Stukje voor stukje heb ik de deeltjes gegoten en met vloeibaar glas aan elkaar gehecht. Ik heb glas nooit rood kunnen maken, maar dit werkstuk zullen maar weinig glasblazers me na kunnen doen. Kijk eens naar het want, naar die ragfijne touwen; kijk eens naar het anker en de vlag. En hier, dit wapen. Het is het beste dat ik ooit heb gemaakt. Het is alles wat hart en handen voort kunnen brengen."

Nicolo ging op een kist staan en haalde het schip van de zoldering. Daar stond het nu midden op tafel. Carlo keek sprakeloos naar het prachtige werk. Aan de drie masten hingen dunne gebogen, doorschijnende zeilen alsof de wind erin blies. Wimpels wapperden aan de ragdunne glastouwtjes.

Carlo keek zijn oude vriend aan, die zijn vingers liefkozend over het glanzende glas liet glijden. De ogen van de oude man keken vrolijk.

Nu is hij gelukkig, dacht Carlo. Nu is hij een ogenblik vergeten dat hij geen rood glas kan maken.

„Mijn jongen," zei de oude man, „ik heb je een paar dagen gemist. Wil je het handwerk niet meer leren?"

„Natuurlijk wel," antwoordde Carlo blozend, „maar die akelige geiten hebben alles in de war gestuurd."

Hij vertelde wat er was gebeurd en wat hij vader had moeten beloven.

„Goed gedaan," zei de oude man, „maar nu zal ik je weer les geven." De hele middag bleef Nicolo praten. Er was zoveel te vertellen over het vak, als je het goed wilde leren. En Carlo mocht zelf ook weer een keer blazen. Voorzichtig tipte hij het ijzer in de vloeibare massa, inhaleerde, blies, ademde opnieuw en blies weer en telkens kon hij mooie ronde bollen op de tafel leggen. Maar bij al wat hij deed en hoorde, bleef toch één vraag hem maar steeds bezighouden. Tenslotte kon hij die niet meer voor zich houden en vroeg: „Nicolo, hoe wil je dat schip aan de koning geven? Het zal zo gemakkelijk breken. Vader zegt dat het een hele reis is naar het paleis van de koning en dat de wegen slecht zijn."

„Och, eigenlijk heb ik er nooit aan gedacht hoe ik het schip bij de koning zou krijgen, wel hoe ik het kon maken," antwoordde de oude kunstenaar. „Misschien vinden we er wel iets op."

's Avonds thuis kreeg Carlo een pracht van een plannetje in zijn hoofd. „Vader," zei hij, „als Nicolo met zijn ezel en zijn wagentje naar de stad gaat waar de koning woont, mag ik dan met hem mee om het schip te dragen?" Vader keek moeder eens aan. Hij streek eens over de stoppels van zijn kin.

„Als Nicolo het goedvindt, mag je van mij mee," antwoordde hij toen langzaam.

Carlo sprong op en rende naar zijn geiten. Die moesten eerst gemolken worden. Toen dat gebeurd was en de hekken zorgvuldig waren gesloten, holde hij naar Nicolo's huisje.

„Luister eens," zei hij. „Als jij nu de ezel ment en ik naast je zit met het schip in een deken en daaromheen een doos, dan kan er toch niets gebeuren. Als de kar erg hobbelt op de slechte wegen, houd ik alles in mijn handen. Zou dat niet gaan?"

„Een goed idee," zei de oude glasblazer. „Ja, zó moet het kunnen. Ik dacht wel dat je er iets op zou vinden. Je bent pienter genoeg en je zult een knap vakman worden. Ik zal je alles leren wat je

moet kennen en dan weet ik zeker dat jij dingen zult maken, die ik nooit heb kunnen klaarkrijgen. Wat denk je ervan, zullen we morgen maar meteen op weg gaan? Zouden vader en moeder dat goedvinden?"

„O ja, vast wel," antwoordde Carlo. „Ik zal mijn goede bloes aandoen en we moeten brood meenemen en zo. Misschien heeft moeder nog wel wat verse kaas."

„Zorg dan dat je zo vroeg mogelijk hier bent," zei de oude man. „Het is een lange reis." Hij begon te zoeken naar een doos om zijn schip zo zorgvuldig mogelijk in te pakken.

De weg wás slecht en aan het botsen kwam geen einde. Carlo zat met de doos op zijn knieën en lette voordurend op de kuilen en gaten om voorbereid te zijn op een schok. Soms hing het wagentje zo scheef dat hij er haast af gleed. Het was een vermoeiende reis. Ze sliepen op de grond naast het wagentje en dronken geitemelk of aten het brood met de kaas van de moeder van Carlo. Drie dagen trokken ze zo door het zuiden van Italië voordat ze het paleis van de koning bereikten. Toen kostte het nog heel wat moeite om binnengelaten te worden.

„Hebt u aanbevelingspapieren van de burgemeester of van een of andere hoge ambtenaar?" vroeg de wachtcommandant.

„Dat niet," antwoordde Nicolo. „Ik heb de reis enkel en alleen maar gemaakt om de koning mijn geschenk te kunnen aanbieden."

„H'm," antwoordde de wachtcommandant. „Laat maar eens zien wat je gefrunnikt hebt."

Nicolo haalde zijn kunstwerk voorzichtig uit de deken. Geen draadje was gebroken, de wachtcommandant stond verbluft te kijken. Hij had al heel wat mooie dingen gezien, maar dit was werkelijk iets bijzonders.

Er kwamen nog een kamenier en een hofceremoniemeester aan te pas. Maar eindelijk werden ze dan toch bij de koning toegelaten. Nicolo boog diep en Carlo volgde zo goed en zo kwaad als het ging zijn voorbeeld. Hij had meer aandacht voor het schip dan voor de koning.

„Mijn koning," zei Nicolo, „voor u heb ik mijn beste jaren gegeven en geprobeerd rood glas te maken. Ik heb gefaald. Nu ben ik oud en versleten en om u mijn genegenheid te tonen, heb ik dit schip voor u gemaakt. Het is het beste en het kostbaarste dat mijn hart en mijn handen kunnen scheppen. Ik hoop dat u het zult willen aanvaarden."

„Velen hebben geprobeerd rood glas te maken, maar zonder succes," antwoordde de koning. „Talrijke geschenken in glas heb ik van je collega's mogen ontvangen. Maar zo'n meesterwerk als dit heb ik nog nooit aanschouwd."

Hij gaf een bediende bevel om het schip midden in de troonzaal te plaatsen, waar iedereen het volop kon bewonderen.

Toen — zo staat het in een oude vertelling — overhandigde de koning Nicolo een grote gouden medaille, die alleen aan grootmeesters in een of ander vak werd geschonken. Het was de hoogste onderscheiding die een kunstenaar kon ontvangen. Een medaille van de koning!

Nicolo's ogen stonden vol tranen, toen hij met bevende handen het geschenk aannam. En Carlo moest hem bij de hand houden, toen een bediende hem naar buiten geleidde. Nadat ze de stad bekeken hadden, reden ze naar huis met het ezelwagentje. Het ging nu heel wat vlugger. Nicolo had de gouden medaille op zijn jas gespeld, recht boven zijn hart. En thuis kwam iedereen hem bewonderen.

Dagen, weken en maanden gingen voorbij. Carlo was een ijverige leerling. Hij kon nu al dingen blazen, die niet zo heel zuiver rond hoefden te zijn en Nicolo hielp hem waar hij kon, gaf goede raad en aanwijzingen en leerde hem hoe hij het zand moest mengen, hoe heet de oven moest zijn en allerlei kleine dingen die van pas kwamen. De gouden medaille hing aan de muur.

Op een dag toen hij bij een pot gloeiende brij stond te wachten nam Carlo de gouden medaille van de muur om hem voor de zoveelste maal te bewonderen en te lezen wat erop stond:

Voor bekwaamheid en toewijding
aan grootmeester Nicolo Canzoni.

En aan de andere kant...

Nee, ditmaal kreeg hij het portret van de koning aan de andere zijde van de medaille niet te zien! Want hij liet de medaille uit zijn handen glippen en die verdween in de gloeiend hete glasmassa.

Carlo stond een moment stokstijf te kijken.

Toen stak hij snel de schuimspaan die hij in zijn hand hield, in de brij om de medaille op te vissen, maar het goud was al gesmolten. Op dat moment kwam Nicolo binnen.

„O, Nicolo," zei de jongen huilend. „Ik heb hem in de pot laten vallen. Hij is vergaan, gesmolten... ik .. wat moet ik doen? Ik zal proberen de beste glasblazer van Italië te worden... ik ... misschien krijg ik dan ook zo'n medaille... die is dan voor jou... o, het is mijn schuld..." Hij wist niet meer wat hij zei van verdriet.

„Stil nu maar, jongen," zei de oude glasblazer. „Ik heb de medaille met trots op mijn borst gedragen en dat is voldoende. Kom, laten we eens gaan kijken wat we van dit glas kunnen maken."

Carlo droogde zijn tranen, greep de blaaspijp en tipte hem in de gesmolten brij. Hij haalde diep adem, hij blies en er vormde zich een ballonnetje.

„Blazen!" riep Nicolo opgewonden uit. „Blaas dan toch!" De stem was hard en vreemd, Carlo vroeg zich af waarom de oude man zich zo opwond.

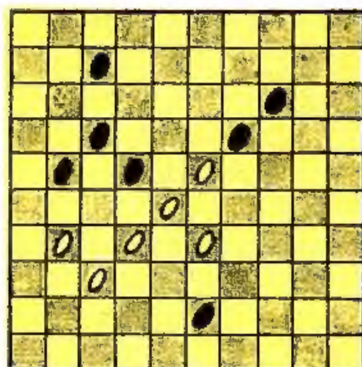
„Blazen!" riep hij nogmaals. „Zie je dan niet dat het rood is? Mijn gouden medaille heeft het gedaan! Goud is nodig om glas rood te maken. O, Carlo, we hebben het gevonden!"

Lang stonden ze te staren naar dat ene rode glazen bolletje, dat roder was dan de bloedrode zon, die achter de bergtoppen verdween.

Carlo stond een moment stokstijf te kijken.

WIE PUZZELT ER MEE?

HOE KAN WIT WINNEN?

Verschillende keren hebben wij brieven gekregen met het verzoek om bij de puzzels ook eens een damprobleem te doen. Hier is er dan een. De damliefhebbers onder onze lezers kunnen hun hart ophalen.

Neem aan dat je met een vriend aan het dammen bent en dat de stenen op het dambord zijn komen te staan zoals hier is getekend. Jij hebt wit en je bent aan zet. Je staat er ogenschijnlijk helemaal niet goed voor, want je tegenstander heeft een steen meer dan jij en met zijn steen op veld 43 staat hij op het punt een dam te halen. Toch kun je de partij winnen! Hoe?

Om je wat op weg te helpen verklappen we dat je moet beginnen met twee van je stenen te laten slaan en daarna nog één steen. Als je dat op de goede manier doet volgt de rest vanzelf.

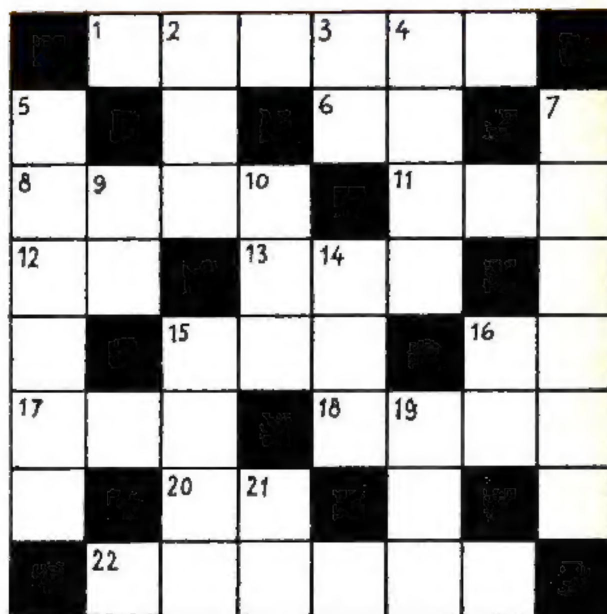
KRUISWOORD-PUZZEL

Horizontaal:

1 Koekje
6 Thans
8 Meisjesnaam
11 Deel van het gezicht
12 Deel van een mast
13 Snel; vlug
15 Van de
16 Bijwoord
17 Grappenmaker
18 Lichaamsdeel
20 Voorzetsel
22 Geneigd om te spelen

Verticaal:

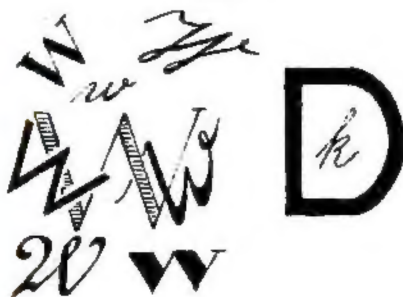
2 Schrijfgereedschap
3 Voorzetsel
4 Bolbloem
5 Vis
7 Met de trein gaan
9 Voorzetsel
10 Honderd vierkante meter
14 Woonschip
15 Zwarte snoeperij
16 Produkt van de kip
19 Getal, dat „niets" betekent
21 Persoonlijk voornaamwoord

RAADSEL

Vleeswaren in vel + lengtemaat + deel van een korenaar = beoefenaar van een verdedigingssport.

WOORDREBUS

DUBBELWOORDEN

Hier is weer een rijtje dubbelwoorden, die in onze taal nogal veel voorkomen. De eerste betekenis is al gegeven; de tweede moeten jullie zelf zoeken.

1 DUUR is lang niet goedkoop, maar ook ....
2 BOUT is een strijkijzer, maar ook ....
3 VOORNAAM is een naam, maar ook ....
4 SPORT is ontspanning, maar ook ....
5 PLOEG is een landbouwwerktuig, maar ook ....
6 WAGEN is een kar, maar ook ....

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT NUMMER 40

Dom of niet dom?

Het pak werd steeds lichter, want na elke maaltijd verminderde de hoeveelheid brood en dadels.

Kruiswoordpuzzel

	D		I	K		K	O		K	
Z	O	N		O	O	R		B	A	L
A	F		P	L	A	A	T		M	I
A		A	R	E		M	O	F		L
G	A	Z	O	N		P	R	I	M	A
	A	U						E	I	
F	L	U	I	T		H	O	T	E	L
R		R	E	E		A	L	S		I
E	R		P	R	A	A	M		O	S
T	IJ	D		E	I	S		B	O	T
	K		I	N		T	IJ		M	

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

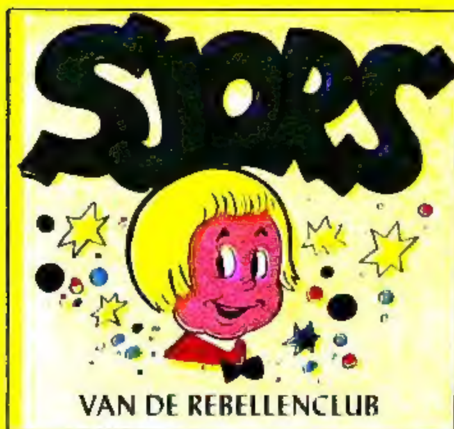

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.